

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος ἀριθμοῦμεν δέκατον καὶ τρίτον
κι' ἔδρα μας ἡ χώρα τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα ἑπτὰ,
πατατράκα Στρατοπέδων καὶ πλημύρ' ἀπὸ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ νῦν φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσερης μηνὸς Γεννάριον,
ἦλθαν κι' οἱ Καλικαντζάροι.

Ποῦντος πεντακόσα κι' ἑβδομήντα τρία,
νέα τῆς Κορώνας μεγαλοδωρία.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς μετ' ἄλλων διαφόρων
χαζεύουν καὶ συνομιλοῦν ἐκτὸς τῶν Ἀνακτόρων).

Φ. — Ἐδῶ καὶ σὺ, βρέ Περικλῆ ;

Π. — Τί διάβολο νὰ κάνω ;
ἦλθα νὰ ὀδῶ περίεργος αὐτοὺς ποὺ πᾶν ἐπάνω.

Μὰ δὲν μοῦ λές γιὰτί καὶ σὺ σὰν χάχας ἔξω μένεις
κι' ἐλεύθερος 'στ' Ἀνάκτορα σὰν κι' ἄλλοτε δὲν μπαίνεις ;

Μὴ τάχα προσκλητήριον δὲν σοῦστειλαν ἐφέτος ;
Φ. — Ἐγὼ, βρέ, πάντα 'στὴν Αὐλὴν δοξάζομαι ἐξαιρέτως

κι' ὑπὲρ αὐτῆς ἀείποτε καὶ σήμερον ἐπάλαισα,
ὅδε Μεγαλειότατος ἰδὼν πῶς τὸν ἐκάλεσα
'στὸ Δέντρο τῆς Πρωτοχρονιάς τοῦ περασμένου φύλλου,
κι' ἐπιθυμῶν τὴν πρόσκλησιν νὰ τὴν ἀνταποδώσῃ
ἔστειλε προσκλητήριον τοῦ ταπεινοῦ του φίλου
γιὰ νὰ θυμώσουν μερικοὶ καὶ νὰ ζηλέψουν τόσοι.

Π. — Ἀλλὰ γιὰτί, βρέ Φασουλῆ,
δὲν πᾶς νὰ φιγουράρῃς,
μὰ κάθεσαι σὰν τὸ σκυλὶ
ἀπέξω καὶ φερμάρεις ;

Φ. — Δὲν ἐννοεῖς γιὰτί ριγῶ
καὶ 'στὴν Αὐλὴν δὲν μπαίνω ;

δὲν ἐννοεῖς γιὰτί κι' ἐγὼ
ἀπέξω περιμένω ;

Δὲν ἔχω φράκο γιὰ χορό,
γιὰ τοῦτο, μπουφο, καρτερῶ
ἀπέξω τοῦ Νυμφῶνος
ἐν μέσῳ τοῦ χειμῶνος.

'Πέρασ' ἐκεῖνος ὁ καιρὸς,
βρέ Περικλέτο γιαιουντῇ,
ὅπου δὲν μοῦφευχε χορὸς
καὶ σουαρές κι' ἀπρέ-μιντί.

Μὰ τώρα κῦττα καταντιά !
πᾶν καὶ χοροὶ κι' ἀπρεμιντιά,
ἵπποτισμεῦ διπλώματα
καὶ παλαβὰ καμώματα.

Κτυπῶ τῆς πῶταις πρὸ καιροῦ
γιὰ νὰ ἔχω φράκο τοῦ χοροῦ,
κι' ὅλοι μοῦ λένε μ' ἀπονιά :
« 'στὴν παρακάτω γειτονιά. »

Τέτοιο μεγάλο ξαφνικὸ
δὲν μοῦχει ξαναγίνει,

οὐδ' ὁ Σκουλούδης δανεικὸ
σάν κι' ἄλλοτε μοῦ δίνει.

Π. — Ἐγὼ θαρροῦσα, Φασουλῆ, πῶς σοῦχουν κακιωμένα
καὶ προσκλητήριον χοροῦ δὲν ἔστειλαν καὶ σένα.
Φ. — Τί λές, μωρὲ παληάνθρωπε, σ' ἐμένα νὰ μὴ στείλουν;
καὶ τέτοιον μπάλο κι' εἰς ἐμὲ νὰ μὴ τὸν ἀναγγεῖλουν;
κι' ἂν δὲν πιστεύης πρόσκλησιν πῶς ἔλαβα, σαλιάρη,
πλησίασε νὰ τὴν ἰδῇς 'στὸ διπλανὸ φανάρι,
κι' ἀπλῶσε τὰ ξεράδια σου μὲ τρόπο ντιλικάτο
νὰ πιάσης μαλακὸ χαρτί, γραλιστερό, λουστράτο,
καὶ μάλαξε καὶ φίλησε τὴν βούλα τῆς Κορώνας
σάν βούλα Σολομώντος,
κι' ἴσως καὶ σὺ 'στῶν ἱπποτῶν νὰ 'μπῇς τὰς λεγεῶνας
τοῦ χρόνου προϊόντος.

Π. — Τώρα πιστεύω, Φασουλῆ, πῶς εἶσαι φιλαλήθης,
τώρα πιστεύω, Φασουλῆ, πῶς ὄντως προσεκήλθης.
ψυχούλα μου τί πρόσκλησις! ... ποτέ μου δὲν τὴν εἶδα ...
γιαὶ κύτταξε σφραγιδα...
ποῖο χέρι νὰ τὴν ἔγραψε, ποῖο τρυφερό κοντύλι,
καὶ ποῖος τὴν ἔχει στείλει;
Μακάριος, ποῦ πρόσκλησιν τοῦ Παλατιοῦ λαμβάνει,
μακάριος, ποῦ τῆς Αὐλῆς τὴν εὐνοίαν δὲν χάνει,
μακάριος, ποῦ τέτ' ἀ τέτ' ἰδῇ τὴν φαμελιά
τοῦ Μεγαλειοτάτου,
μακάριος, ποῦ μὲ σουπὲ πλουσίου Βασιλεῖ
γεμίση τὴν κοιλιὰ του.

Φ. — Δυστυχῆς ὁ ἐκείνος, ὅστις
ἐξω χάσκει μὲ πολλοὺς
σάν καὶ σὲ παλῆς χρεώστης
τῆς κυρίας Μιχαλοῦς.

Δυστυχία του μεγάλη,
ποῦ δὲν ξέρει τ' εἶναι μπάλοι,
μήτε σκέλη
τῶν ἐν τέλει,
μήτε πλήθος ντιστεγκῆ
πηδηκτὸν καὶ τουζοῦρ γκέ.

Καὶ δὲν βλέπει ντουαλέταις,
ντεκολτέ καὶ φιγουρίνια,
καὶ διπλωματῶν σπαλέταις
καὶ γοβάκια καὶ σκαρπίνια.

Τετραχόρους καὶ καρὲ,
ἀπολαύσεις τούρανοῦ,
τὸν Ἀσσημ καὶ τὸν Μπουρέ,
τὸν Γκυγιώμ καὶ τὸν Ὀνού.

Μήτε μπράτσο, μήτε πόδι,
ἀλλ' ἀπέξω σάν τὸ βῶδι
καρτερεῖ καὶ χάσκει μόνον
μὲ τῆς γάμπαις τῶν εὐζώνων.

Ἐγὼ ποῦ λές μὲ τὴν Αὐλὴν ποτὲ δὲν τὰ χαλῶ
καὶ τοὺς μουρλοὺς γελῶ,
ποῦ τῆς κακίωνουν σάν παιδιὰ καὶ τῆς βαστοῦν γεινάτι
καὶ μήτε μὲς 'στὸν ὕπνο τοὺς δὲν βλέπουν τὸ Παλάτι.
Ἐγὼ ποθῶ νὰ λέγωμαι νομοταγῆς πολίτης,
κι' ἂν μοῦ ριχτῇ, βρὲ Περικλῆ, κανέναν Μοσκοβίτης
γουρουνὶ 'στὸ μεθύσι
καὶ τὰ μολὰ μοῦ χύση,
μὲ τὰ χυμένα τὰ μολὰ θὰ τρέξω πρῶτος πρῶτος
κι' ἐγὼ 'στὸ χειροφίλημα,

κι' οὐδέποτε κατ' οὐδενὸς θ' ἀκούσης προεστῶτος
κανένα κρυφομίλημα.

Π. — Πῶς ἤθελα, βρὲ Φασουλῆ, νάμουν ἀπάνω τῶρα
νὰ 'δῶ τὴν πρώτη Ρέν ντὶ μπάλ, τὴν Κορδονοῦ Θεῶτα
ποῦ μὲ τὸν Μεγαλόσταυρο καὶ τὰ παρασημὰ τῆς
θὰ λάμπη σάν κολοφωτῖα μὲς 'στοῦ χοροῦ τὰ ρῶτα...
ὡς ἤμουν μέσα μιὰ στιγμὴ νὰ 'πήγαίνα σιμὰ τῆς
κι' ἕνα λανσιέ νὰ 'χόρευα μαζί της πρῶτα πρῶτα!
Ποῖος θ' ἀγκαλιάσῃ τὸ κορμί, ποῦ ξεγλιστρᾷ σάν χέλι
κι' ὅλο πολέμους θέλει;

Ποῖος θ' ἀγκαλιάσῃ τάχατε κορμὶ σάν κυπαρίσσι;
σὲ τίνος ὤμους τάχατε τὸ χέρι θ' ἀκουμπήσῃ;
ποῦ μιὰν ἡμέρ' ἀλύπητα καὶ ριζήδον ἐκόπη
κι' ἐτρόμαξαν τὰ σύμπαντα κι' Ἀνατολὴ κι' Ἑυρώπη,
μὰ πάλι ξανακόλλησε
καὶ κερανοῦς ἀμόλησε;

Ποῖος καθβαλιέρος τάχατε μακάριος θὰ σπεύσῃ
τῆς πολεμάρχως Κορδονοῦς τὸ χνώτο ν' ἀναπνεύσῃ,
ποῦ χύνει κνίσσα μπαρουτιοῦ
μὲς 'στὸν χορὸ τοῦ Παλατιοῦ;

Φ. — Μὲ ποῖον τάχα θὰ χορέψῃς — ὦχ! τζιτζικα Κορδονοῦ
νὰ! σὲ βλέπω μὲ τὸν νοῦ μου.

Ἐνας Ρήγας Κορωνάτος τὴν χορεύει μιὰ τρέλλα
τὴν κυρίαν Παπαδέλλα.

Ἡ γρηὰ μας ἡ Κορδόνα πρώτη σέρνει τὸν χορὸ...
τί Βασιλίσσα τοῦ μπάλου, τί κορμάκι λιγερὸ.
Κουκουλώστε τὴν μὲ ρόδα, μὲ ζαμπάκια καὶ μὲ κνήνα,
σάλτα πάλι, μπαλαρίνα,
κάνε τούρ καὶ μπαλανσέ,
Μεγαλόσταυρε χρυσέ.

Χόρευε, κυρὰ Θεῶτα, τῆς Κορώνας Φαβορίτα,
ποῦ πονεῖς τὸν Μακεδόνα καὶ τὸν Θράκα καὶ τὸν Κρήτα,
κι' ἐκυττάξαμε γιὰ τούτους νὰ καπνίζουν ἐδομαδῶς
τὰ φουγάρα τῆς ἀρμάδας.

Καὶ τοῦ χρόνου σάν καὶ τώρα,
Κυβερνήτρα Κορδονοῦ,
μὲ Κορδόνι καὶ μὲ δῶρα
μεγαλείου 'φτετεινῶ.

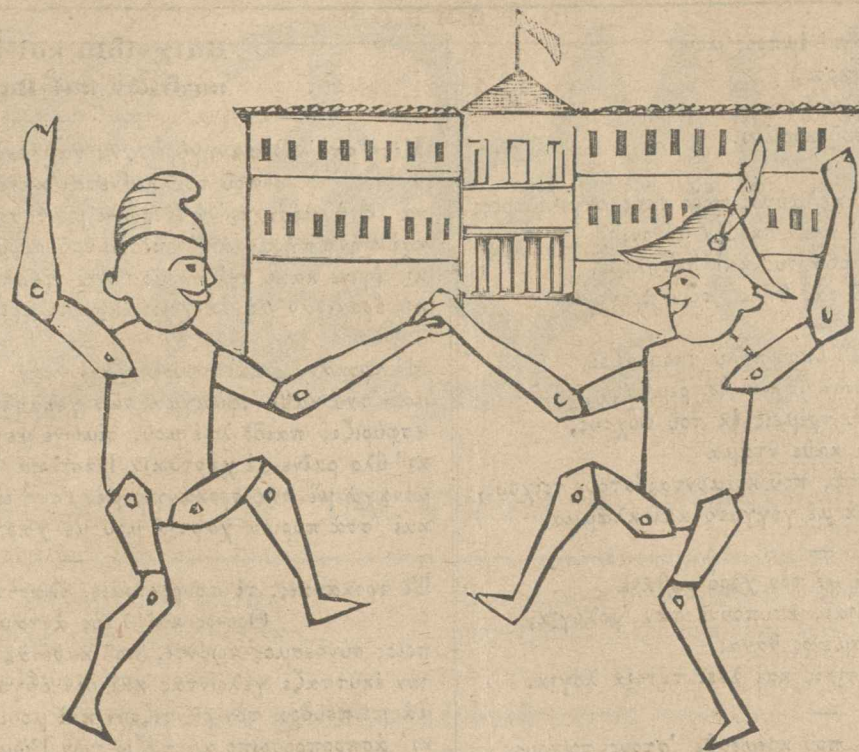
Καὶ τοῦ χρόνου καὶ τοῦ χρόνου
μὲ Διάγγελμα τοῦ Θρόνου,
μὲ φωτιαῖς, μὲ σακαράκιας,
μὲ σπασίματα κρανίων,
καὶ διάφοραις ἀμάκiais
διαφόρων πυθμενίων.

Καὶ τοῦ χρόνου, πατριῶται,
μὲ πυθμένα κλεμμένα,
κι' ὅπως σήμερα καὶ τότε
νὰ μὴ 'βρίσκωμε πυθμένα.

Π. — Ἀς μ' ἄφιναν καὶ τοῦ Σκουζέ νὰ 'δῶ τὰ μπαρμπετινῶ
ἐποῦ τιμοῦν κι' Ἀνάκτορα καὶ Πρεσβευτῶν σαλόνια.
ἴσως φορεῖ καὶ τρικαντὸ καὶ ξίφος διπλωμάτη
καὶ τοὺς Μινίστρος περγελαῖ μόνάχα μὲ τὸ μάτι.

Φ. — Ποῖος ξέρει τίνος Ἀννοτὰ τραβᾷ γερὴ σπαλιόρα
καὶ ποῖον νὰ στείλῃ σκέπτεται 'στὸν διάβολο πεσκέσι!
ἴσως νὰ δίνη 'στὸν Ἀσσημ τὸ τρικαντὸ του τώρα
καὶ βάζει δι' ἀντάλλαγμα τοῦ Τουρκαλά τὸ ρέσι.

Π. — Τάχα νᾶναι κι' ὁ Λεβίδης; τάχα νᾶναι κι' οἱ λαοί;
ὦχ! ὡς ἐβλεπα γιὰ ἄλλο τὸ μονόκλ τοῦ Φιλίππ.

Τάχα 'πήγανε κι' ἐκείναις
ἡ μαντάμας Ὑπουργίνας;
κᾶν φοροῦν φουστάνια νέα, κᾶν φοροῦν τὰ περσυνά,
γιὰ νὰ δείξουν πῶς τὸ κράτος κρίσιν κρίσιμον περνᾷ;

Νᾶναι τάχατε κι' ἡ Βῆτα;
νᾶναι τάχατε κι' ἡ Δέλτα;
νᾶναι τάχατε κι' ἡ Θῆτα
μὲ τὰ πόδια τῆς τὰ σβέλτα;

Νᾶναι τάχατε κι' ἡ Μέρ, νᾶναι τάχατε κι' ἡ Κᾶ
μὲ τὰ νάζικα τὰ γλυκά;
νᾶναι τάχατε κι' ἡ Ξί, νᾶναι τάχατε κι' ἡ Χέ,
Περικλέτο μου πτωχέ;

Νᾶν' ἐκείνη, νᾶναι τούτη,
μὰ κι' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ,
ποῦ τρελλαίνει καὶ φαφούτη
καὶ καθένα φαλακρό;

Μὰ κι' ἂν εἶναι, τί φουστάνια καὶ τί κάλτσαις νὰ φοροῦν;
κατακόκκιναις τῆς βλέπω γιὰ χορὸ νὰ λαχταροῦν.

Τάχατε, βρὲ Περικλέτο,
δὲν θὰ πῆσῃ καὶ καμμιὰ
μὲς 'στις σάλας τὸ παρκέτο,
κᾶν Φραντζέζα κᾶν Ρωμηά;

Π. — Τάχατε, βρὲ Φασουλῆ,
καλτσοδέτα θὰ προβάλλῃ;
τάχατε θὰ 'δοῦν πολλοὶ
τάπητορευμένα κάλλη;
τάχα σάλια δὲν θὰ πέσουν κοτσονάτου καθβαλιέρου,
κᾶν ὡμορφορεῖτο κᾶν γέρου;
τάχα σκάνδαλα θὰ γίνουν εἰς τοὺς κύκλους τοὺς 'ψηλοὺς;
τάχα τὰ κανκᾶν θὰ φθάσουν καὶ σ' ἐμᾶς τοὺς χαμηλοὺς;

Φ. — Τάχα μὲς 'στ' ἄλλα τὰ καλὰ τῆς κλασικῆς πατρίδος
θὰ γίνῃ καὶ παρασημον τῆς ἐπιγονατίδος;

τάχα 'στους τόσους τοὺς σταυροὺς ἐκ μέρους τῆς Κορώνας
δὲν θ' ἀπονέμεται κι' αὐτὸ σ' ἐμᾶς τὴν προστυχάντζα,
κι' ἡ καλτσοδέτα, Περικλῆ, καμμιὰς Ρωμηᾶς Ματρώνας
δὲν θὰ στολίση μιὰ φορὰ καὶ τὴν 'δική μας ἄντζα;
Π. — Πῶς ἤθελα ν' ἀγγάντευα καὶ κᾶτι κοπελοῦδια
σάν τὰ ξεπεταροῦδια,

ποῦ τώρα βγαίνουν 'στῶν χορῶν τῆς φλογεραῖς ἀντάραις
καὶ γαλθανίζουν τῶν μ. π. λ. α. ζ. ἐ γράματα νεκρά...
τί νὰ σοῦ 'πῶ!... βαρέθηκα κι' ἐγὼ τῆς τριαντάρας
κι' ὅσο γερνῶ, βρὲ Φασουλῆ, μ' ἀρέσουν τὰ μικρά.

Φ. — Πῶς ἤθελα βρὲ Περικλῆ, μὲ πέταγμα τοῦ φύλλου
νὰ 'πήγαίνα τοῦ 'ψηλοῦ,
καὶ νὰ κυττῶ χωρὶς γαλιὰ
τὸν χορευτὴ τὸν Βασιλεῖα.

Τάχα τώρα νᾶχη κέφι,
Περικλέτο, γιὰ χορὸ,
ἡ καπνοῦ κυττάζει νέφη
καὶ καμίνι φλογερό;

Σὺ τί λές, βρὲ μάσκαρ,
ποῦχεις γινῶσι πετεινοῦ;
πῶς χορεύει μὲ τὴν Ρᾶ,
τὴν Μπουρέ καὶ τὴν Ὀνού,
ἡ σαρκᾶζων τὸ φτεριστὸ καθεμίαν γυνῆς ὠλένης
συλλογίζεται τὸ μέλλον τῆς πατρίδος τῆς ταλαίης;

Ἄν ἔχῃς σκέψιν σκέψου το, κι' ἂν ἔχῃς κρίσιν κρίνε,
κι' ἤθελα νὰ τὸν ἐβλεπα, βρὲ Περικλῆ, πῶς εἶναι
κατόπιν τῶν πολεμικῶν ἐκείνων μανιφέστων...
βεβχίως τώρα θάλλαξε τὸ πρῶτον πρῶτον ὕψος,
βεβχίως ὀνειρεύεται παιᾶνας ἀναπαίστων
κι' ἕνα χορὸν πυρρίχιον καὶ νικηφόρον ξίφος.

Κι' ἂν σήμερα χορεύῃ
καὶ κάνη χωρατὰ,
μὰ κᾶτι μαγειρεύει
κι' ὁ νοῦς ἄλλου πετᾷ.

Θαρρῶ πῶς ἀπ' ἐμπρός μου
διαδραίνει σοδαρὸς,
περιγελῶν σκληρῶς
τὸ μάταιον τοῦ κόσμου.

Τί πρὸς αὐτὸν οἱ στροβίλοι κι' αὐτὸς πρὸς τοὺς στροβίλους;
ὁ νοῦς του στροβιλιζεται μὲ μίαν σκέψιν μόνον,
πῶς νὰ πατάξῃ δηλαδὴ βαρβάρους καὶ βεβήλους,
ποῦ βεβηλόνουν πρὸ πολλοῦ τὰς θήκας τῶν προγόνων.

Ἄλλ' ὅμως κι' ὁ Διάδοχος, ὁποῦ πολὺ σπουδάζει,
βεβαίως εἰς τὴν αἵθουσαν τῶν ὄπλων θὰ ρεμβάζῃ,
ἴσως δὲ τώρα, Περικλῆ, ποῦ τρέμεις ἐκ τοῦ ψύχους,
ὁ σεβαστὸς Διάδοχος ἀφίνει κάθε ντάμα
καὶ τρέχει μέσα 'στ' ἄρματα, ποῦ κρέμονται 'στοὺς τοίχους,
καὶ γονατίζει 'μπρὸς σ' αὐτὰ μὲ γογγυτὸ καὶ κλάμμα.

Αὐτὴν τὴν ὥρα, ποῦ πολλοὶ μὲ τὸν χορὸ μεθᾶνε
κι' ἀφράτων θηλυκῶν καρδιαῖς κτυποῦνε σὰν 'ρολόγια,
βεβαίως ὁ Διάδοχος γονατισμένος θᾶναι
'μπρὸς σὲ παληαῖς ἄρματωσιχαὶ καὶ λέει τέτοια λόγια.

«ὦ σεῖς πατέρων ἄρματα, ποῦ κρέμεσθε 'στοὺς τοίχους,
εἰρηνοφίλου μουσικῆς δὲν θέλω πλέον τόνους,
θέλω ν' ἀκούσω γύρω μου τοὺς βροντεροὺς σας ἤχους,
θέλω νὰ 'δῶ τριγύρω μου χορεύοντας προγόνους.

«Ἀφότου τὸ Διάγγελμα, τὸ τρομερὸν ἐκεῖνο,
'στὸν Στρατηλάτην ἔστειλεν ὁ προσφιλὴς μπαμπᾶς,
μηδὲ στιγμὴν τὴν αἵθουσαν τῶν ὄπλων δὲν ἀφίνω
κι' ἄσβεστος φέγγει γύρω μου τῆς δόξης ἡ λαμπράς.

«Ὅπλα νίκης, μὴ γελάτε,
γλέντια καὶ χοροὺς οἰκτείρω,
λάβετε ζωὴν κι' ἐλάτε
νὰ χορέψετε τριγύρω.

«Τὴν κλαγγὴν σας ἄς ἀκούσω,
καὶ κλαγγάζων μεθ' ὑμῶν
πάντ' ἀπόλεμον νὰ λούσω
'στοῦ πυρὸς τὸν ποταμὸν.

«Δαμασκιά σπαθιά καὶ κάμαις
ζῶστε μέση ντιλικάτη,
σεῖς γιὰ μὲ γενῆτε ντάμαις,
Καυταντζόγλου καὶ Μερκᾶτη.

«ὦ σκιαὶ τῶν προπατόρων, ὦ πλειὰς ἀγωνιστῶν,
πρόσελθε νὰ σ' ἀγκαζάρω νὰ χορέψωμε μ πο σ τ ὀ ν,
ὄχι πλέον μὲ τὴν Κόζεκ, τὴν Γκυγιώμ καὶ τὴν Μπουρέ,
θέλω μόνον νὰ χορεύω 'στὸ 'δικό σας τὸ καρέ.»

Ἀλλὰ θαρρῶ, βρέ Περικλῆ, πῶς βλέπω παραπέρα
καὶ τὴν σεπτὴν Βασίλισσαν, τὴν προσφιλῆ μητέρα...
πρὸ τῶν ἁρμάτων κύπτοντα τὸν Κωνσταντῖνον βλέπει
κι' εἰς δεῦτερον γονάτισμα καὶ τρίτον τὸν προτρέπει,
κι' ὁ Κωνσταντῖνος δέησιν ψελλίζει θερμοτάτην
μαζί μὲ τὴν μητέρα του τὴν Ἑλληνικωτάτην.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ὁ Περικλῆς τὸν Φα σουλῆ του πιάνει
κι' ἀρχίζουν πόλκαις καὶ μπουσὸν καὶ τοῦ χοροῦ τσαλίμια,
μὰ κι' ὁ Σκοπὸς τοῦ Παλατιοῦ μηδὲ στιγμὴ δὲν χάνει
καὶ διώχνει μὲ τῆς κοντακιαῖς τὰ ξύλινα ψοφήμια).

Παιχνίδια καὶ λιλιά παιδιῶν καὶ Βασιλῆα.

Μὲς 'στὸ νέο πανηγύρι τῆς σαχλο-Παραμονῆς,
ποῦ τρελλαίνεται κανεὶς,
νὰ 'στὴ μέση κι' ἡ Κορῶνα μὲ τσακίσματα καὶ γέλια
καὶ τὴν 'πῆραν ἀπ' ὀπίσω τοῦ συρμοῦ τὰ παιδάκια
κι' ἔγινε κακὸ κι' ἀντάρα καὶ τρελλοβὸν μεγάλη
κι' ἔρραιναν ρε τὰ χαρτάκια τὸ τρισέβαστο κεφάλι.

Μὲ τροκάναις καὶ σφυρίκτραις πᾶν 'στὸν Ἄνακτα
μὰ 'στὸ κάθε σφύριγμα τῶν γελαστῶς τοὺς ἀπαντᾷ
«σφύριζε, παιδί λαέ μου, σίμωνέ με πῶς πολὺ,
κι' ὅλο ραίνει μὲ χαρτάκια Βασιλῆα δημοφιλῆ,
μοναχὰ μὲ τῆς τροκάναις μὲς 'στ' αὐτιά μου νὰ βροντᾷ
καὶ 'στὰ πύρινα χαρτιά μου μὲ χαρτιά νὰ μ' ἀπαντᾷ.

Τί τροκάναις, τί σφυρίκτραις, ἱλαρὸν καὶ μέγα ὄραμα...
Θρόνος καὶ λαὸς ἀντάμα...

ποῖος σύνδεσμος τῶνόντι, ποῦ καθένας τενεκὲς
τὸν ἐκύτταζε γελώντας καὶ δὲν ἔβγαζε μιλιά,
μὰ μὲ πούδρα τὸν ραντίζουν καὶ μοδίστραις μερικαῖς
κι' ἀσπροπρόσωπο κυττάζω τῶν Ρωμηῶν τὸν Βασιλῆα.

«Ὁχι πιά, δὲν εἶναι μῦθος καὶ ψευτιά Πρωταπριλιάς
πῶς ἡ τύχη μας ἀνοίγει...
παίζει μὲ τὰ παιδαρέλια παιχνιδιάρης Βασιλῆας
καὶ μὲ τὸν λαὸν του σμίγει,
κι' ἔτσι πάλιν μὲ τὸν χρόνον τῶν τροπαίων καὶ τοῦ πλοῦτος
στερεώνει τὴν ἰσχύν του 'στὰ χαρτάκια τοῦ λαοῦ του.

Τῆς Κορῶνας νέον δῶρον 'στῆς Αὐλῆς τὸν δορυφόρον.

Κι' ἔστειλεν ἡ Κορῶνα δύο βάζα
'στὸν γέρο Θεοδωρῆ γιὰ μπουναμᾶ,
νὰ δείξῃ πῶς πολὺ τὸν ἐκτιμᾷ
κι' ὅλα του παραδέχεται τὰ κάζα.

Κι' ἔγραψε 'στὴν χρυσὴ τῆς τὴν Κορῶνα
«δέξου τὰ δῶά μου βάζα...καὶ τοῦ χρόνου...
βάλε τὸν Μεγαλόσταυρο μὲς 'στὸνα
καὶ 'στ' ἄλλο τὸ Διάγγελμα τοῦ Θρόνου.»

Κι' ὁ Θεοδωρῆς ἐπῆγε νὰ κρεπάρῃ
γι' αὐτὸν τὸν μπουναμᾶ τὸν ξαφνικὸ,
κι' ἄρχισε μὲ σπουδὴ περιβολάρῃ
νὰ σπέρῃ μὲς 'σ' αὐτὰ βασιλικά.

Δὲν τὸλπιζε καὶ τοῦτο νὰ τοῦ γίνη,
κι' οὐτ' ἐνὰ φίλτατό του δὲν ἀφίνει
'στὰ βάζα τῆς Αὐλῆς νὰ πλησιάσῃ,
μῆτε τὸν ψυχρογυδὸ τοῦ τὸν Σκουζέ,
καὶ Γαλλισιέ 'στοὺς φίλους του φωνάζει:
«μὴ μὴ, νὲ τ' οὐ σ' ἔβ' πα, ἔλ' σὸν μ' πριεζέ!»

Τὸ τῆς ψυχῆς βιβλίον οἶδρον πολὺν ἐγκλείον.

Ἐγὼ καὶ τὰ Διηγῆματα τοῦ ποιητοῦ Στρατήτη
λαμπρὸν βιβλίον τυπωθὲν τὰ μάλα φιλοκάλως,
ποῦ τὸ περιπαθέστερα τῶν ἀσθημάτων θίγει
κι' ἀνακυκλᾷ τῶν παθῶν τρικυμώδη σάλος.
Οἶστρος πολὺς καὶ δύναμις καὶ σφριγηλὴ νεότης,
καὶ τόση γλαφυρότης,
δύο δὲ πράγκα μοναχὰ τοῦ σέχους ἡ τιμὴ
καὶ πάρε τα πρὶν πούληθον σὰν χάσιμο ψωμί.